

«Vader, in Uw handen beveel ik mijn geest»
(Lucas, 23,46)

Dankbare herinnering aan leven en sterven van

KAREL VANDERLINDEN

geboren te Horebeke op 24 september 1933,
priester gewijd te Gent op 23 mei 1959
en overleden te Ronse op 25 oktober 1985.

Hij was achtereenvolgens leraar aan het College van Dendermonde (1963), aan het Sint-Paulusseminarie van Drongen (1965) en aan het college van Ninove (1966). Sinds 1 Januari 1984 was hij superior van het college van Sint-Amandsberg.

Een mensenleven moet men bekijken zoals een landschap : vanuit het hoogste punt. Voor priester Karel Vanderlinden is dat zonder twijfel vanuit zijn levenseinde en dood. Die tijd was werkelijk de bekroning van zijn verblijf onder ons. Tien maanden lang heeft hij hen, die dicht bij hem waren, ontroerd door zijn weerbaarheid die niet afhield, zijn waardigheid in het lijden, zijn grote sereniteit en zijn vast religieus geloof. Hij heeft de grote kunst beheerst in ziekte en sterven gelukkig te blijven. Het was voor hem en voor ons een tijd van een uitzonderlijke genade. Het landschap van zijn geboortestreek vervulde hem met vreugde tijdens zijn lange wandelingen. De trouw van zijn vrienden deed hem deugd bij elk van hun bezoeken. De liefderlijke toewijding van zijn ouders, zussen en broers, nichten en neven was zijn sterkste steun. Het Woord van Jezus over leven, dood en verrijzenis hield hem recht tot op zijn laatste dag in dit aardse leven.

Op deze vervulling had zijn ganse leven hem voorbereid. Krachtig en gezond was hij altijd geweest, sportief en één met de natuur, dol op het schone in mens en kunst. Zijn zachte stem weerklonk enkel om goede dingen te zeggen: om te bewonderen, om te danken, om te troosten, om te begeesteren. Waar hij kwam bracht hij vrede met zich en kalme vreugde. Hij was kies en fijnzinnig en maakte zich vrienden zonder enige moeite. Ten overstaan van de jeugd vooral beschikte hij over uitzonderlijke gaven. Als vanzelf voelden de jongeren dat ze zich konden toevertrouwen aan

de eerlijke, eenvoudige en fijngevoelige man. Zijn levenswijze heeft velen onder hen een idee meegegeven van wat men volgens Jezus' evangelie eigenlijk kon zijn. Deze man heeft waarlijk zijn leven afgelegd.

Om dit alles ligt er blijdschap in de rouw die ons allen treft. Hij ging te vroeg heen, dat wel, maar daarom wenen we vooral om onszelf, omdat hij niet meer bij ons is. Voor hem zelf mogen we bedenken dat niet de duur van het leven belangrijk is, maar wat men er van kunnen maken heeft. Er zijn van die mensen wier taak op middelbare leeftijd werkelijk af is, die alles gegeven hebben wat in hen was, die terloops hun deel hebben gekregen van het menselijk verdriet en van wie men uiteindelijk niet verwonderd is dat ze niet meer langer onder ons kunnen blijven. Priester Karel Vanderlinden was er wellicht zo een.

Moge hij ons van nu af aan troosten door het geloof dat we van hem hebben gezien en gehoord. Dan zullen we overtuigd zijn dat hij leeft. Hij leeft niet alleen in onze herinnering, in zijn prestaties, in het goede dat hij deed. Hij leeft echt als Karel Vanderlinden en we mogen daarom ook hopen dat we hem zullen weerzien in het eeuwige leven. Het is waar dat voor vele mensen een onvervangbare aanwezigheid, vriendelijkheid, begrip en hulp uit hun bestaan verdwijnt. Maar de graankorrel die sterft brengt vele vruchten voort. Zijn vroege dood kan wellicht voor velen zijn steun vanuit de eeuwigheid nog vermeerderen. We kunnen Gods handelingen onmogelijk van het begin tot het einde begrijpen. Hij openbaart ons het mysterie niet van zijn bedoelingen met ieder van ons. We zijn wel allen geborgen in zijn hand. Laten we ook het heengaan van Karel zo bekijken.

Hij heeft op rustige en edele wijze afscheid genomen van zijn vader en moeder en alle overige familieleden. Zij zullen voor altijd gesterkt zijn door dit gebeuren en door de diepe dankbaarheid, die hij tijdens zijn tijd van groot lijden steeds opnieuw heeft uitgedrukt. Laten ook al zijn vrienden weten dat dankbaarheid ten overstaan van hen, van zijn intens beleefd bestaan onder de mensen en tegenover God, zijn eeuwige Vader, hem meer bewoonde dan welk ander gevoel ook. Laten we allen bidden voor elkaar.

De familie VANDERLINDEN - DE CROO,
dankt voor de blijken van genegenheid.

